

vabiliteit buiten twijfel staat, hetgeen in casu juist het probleem is. De betrokken persoon bij wie verblijf wordt beoogd, moet aantonen dat hij duurzaam over voldoende middelen van bestaan beschikt om in het onderhoud van zichzelf (en eventueel zijn gezin) en van de vreemdeling te kunnen voorzien. In de tweede plaats komt uit de Vreemdelingencirculaire B1/3.3 naar voren dat een dergelijke garantverklaring slechts voor een periode van vijf jaar geldig is en dat de garant wordt ontheven van zijn verplichtingen indien de vreemdeling wordt toegelaten voor een ander doel dan waarvoor de garantstelling was ondertekend (hetgeen het geval zal zijn indien een vreemdeling voor voortgezet verblijf na verbreking relatie in aanmerking komt en dat is het geval, indien de relatie drie jaar na de verlening van een vergunning tot verblijf vanwege die relatie heeft geduurd). Gelet op artikel 1:157, tweede lid Burgerlijk wetboek duurt de onderhoudsplicht in ieder geval nog enige tijd voort nadat de ex-echtgenoot voortgezet verblijf is toegestaan. De stelling van de gemachtigde dat tijdens het zogenoemde zoekjaar de Sociale Dienst verhaal kan halen op de voormalige partner is gelet op het beleid zoals neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 1994 onjuist. Uiteraard zou de Staatssecretaris het beleid met betrekking tot de garantverklaring kunnen aanpassen, maar nog daargelaten dat daarmee nimmer de toegelaten vreemdeling in dezelfde positie zou kunnen worden gebracht als de toegelaten vreemdeling die op grond van een huwelijk aanvankelijk verblijf was toegestaan, kan de redelijkheidstoets en evenmin de eis dat ook een beleidsregel een deugdelijke motivering behoeft zover strekken dat de Staatssecretaris tot die wijziging zou zijn genoopt. Ten aanzien van de zaak zelf wordt nog het volgende overwogen. Hetgeen door de vreemdeling is aangevoerd levert geen grond op hem op basis van het ter zake geldende partnerbeleid verblijf hier te lande toe te staan. Er wordt immers niet voldaan aan het vereiste dat degene bij wie toelating wordt beoogd duurzaam en zelfstandig beschikt over voldoende middelen van bestaan, nu C. een uitkering krachtens de AOW heeft van f. 1273,29 netto per maand, derhalve minder dan het bestaansminimum voor een gezin in de zin van de Algemene bijstandswet. Het feit dat C. kan beschikken over een spaarsaldo van f. 20.000,- à f. 25.000,- (de commissie merkt op, dat gelet op het inkomen van C. haar de groei van dat vermogen bevreemdt) kan niet leiden tot een ander oordeel, nu de maandelijkse rente-inkomsten niet alleen op zichzelf onvoldoende zijn, gelet op genoemd bestaansminimum, maar evenmin wordt voldaan aan het middelenvereiste indien de maandelijkse rente-inkomsten bij de AOW-uitkering zouden worden bijgeteld. Hoewel uit TBV 1996/9 naar voren komt dat inkomsten uit rente (tenzij minimaal gelijk aan het maandelijkse normbedrag) niet als inkomstenbestanddeel meetellen, kan niet worden ont-

kend dat ze wel 'inkomsten' zijn. Met betrekking tot de stelling dat het ontbrekende deel tussen het in casu geldende bestaansminimum en het inkomen van C., ongeveer f. 550,-, maandelijks uit zijn spaartegoed kan worden gehaald, hetgeen, gelet op de hoogte van het spaartegoed, ongeveer gedurende drie jaar kan worden volgehouden, zodat wel wordt voldaan aan het vereiste van voldoende middelen van bestaan, overweegt de commissie als volgt. Allereerst komt deze mogelijkheid niet voor in de hiervoor genoemde TBV 1996/9, en dus het beleid dat eigenlijk niet toestaat. Voorts wordt opgemerkt dat voorzover de vreemdeling met deze namen hem naar voren gebrachte mogelijkheid, te weten het interen op het spaartegoed van zijn partner, gelijk gesteld wenst te worden met het geval dat een werkloosheidsuitkering wordt ontvangen, (hetgeen als duurzaam wordt aangemerkt indien nog minimaal drie jaar beschikt kan worden over de uitkering) deze stelling niet wordt gevolgd, nu ook in het geval van een werkloosheidsuitkering allereerst moet worden nagegaan of de uitkering zelf reeds voldoet aan de eis dat zij gelijk is aan het bestaansminimum. Overigens acht de commissie het op zich zelf geboden dat van dat vermogen een deel buiten beschouwing moet worden gelaten, zoals ook in het kader van de Algemene bijstandswet gebeurt en ook aldus gezien is dit vermogen onvoldoende. Tenslotte acht de commissie, ook in aanmerking de grootte van het vermogen, dat vermogen onvoldoende zekerheid bieden als duurzame bron van inkomen, mede nu daarover niets is vastgelegd.

Voorts merkt de commissie nog op dat aan de door de vreemdeling en C. gesloten notariële samenlevingsovereenkomst, nog afgezien van hetgeen hierboven reeds is overwogen, nagenoeg geen enkele waarde kan worden toegekend, nu in deze overeenkomst geen regeling is opgenomen waarmee de vreemdeling eventueel aanspraak zou kunnen maken op het pensioen van C. en ook de onderhoudsplicht geen invulling is gegeven.

Tenslotte wordt overwogen dat als al tot het oordeel zou moeten worden gekomen dat voor het gemaakte onderscheid geen deugdelijke motivering valt te bedenken – de commissie acht die deugdelijke motivering overigens wel aanwezig – dat het dan, gelet op het uitgangspunt van het beleid, veeleer voor de hand ligt, de in sommige gevallen in het beleid inzake verblijf bij huwelijkspartner gemaakte afwijkingen van de middeleneis niet aanvaardbaar te achten. Ook dan is er rechtens geen goede grond de Staatssecretaris te dwingen, voortaan ook bij niet-huwelijkse relaties die afwijkingen toe te staan. Een rechterlijk oordeel dat daartoe zou nopen zou naar het oordeel van de commissie buiten de grenzen van het recht gaan. Het baart de commissie zorg dat bij de vraag of een beleidsregel aanvaardbaar is dan wel of al dan niet had moeten worden afgeweken

van het beleid, veelal de vreemdelingenrechter, als lid van een Enkelvoudige kamer, zich veroorlooft het beleid te veroordelen dan wel zelf het beleid te bepalen dan wel uit te spreken dat had moeten worden afgeweken van het beleid. Naar het oordeel van de commissie zou dan verwijzing naar de Rechtseenheidskamer voor de hand liggen.

Evenmin is gebleken van feiten of omstandigheden, die grond opleveren de vreemdeling om klemmende redenen van humanitaire aard verblijf hier te lande toe te staan. (...)

### Advies

De commissie adviseert de Staatssecretaris van Justitie het bezwaar ongegrond te verklaren.

(...)

### Commentaar

#### 1. Affectieve relatie

Twee mannen (B en C) hebben elkaar in 1993 leren kennen. Zij zijn gaan samenwonen en hebben een samenlevingsovereenkomst gesloten. In 1994 vraagt B (een Marokkaan van dertig jaar) een vergunning tot verblijf aan bij zijn partner C (een Nederlander van 65 jaar). Na enig geprocedeerd adviseert de ACV op 30 oktober 1996 over het bezwaar van B tegen de weigering van de gevraagde vergunning. Conform het advies verklaart de staatssecretaris het bezwaar op 6 februari 1997 ongegrond.

Opvallend is dat de ACV in het midden meent te kunnen laten 'of wel sprake is van een relatie op grond waarvan verblijf kan worden toegestaan'. Kennelijk gaat de ACV er vanuit dat dit niet relevant is, nu vergunningverlening al afketst op het ontbreken van voldoende middelen van bestaan bij C. Dat lijkt mij echter onjuist. De vraag of er 'feiten en omstandigheden (zijn) die grond opleveren de vreemdeling om klemmende redenen van humanitaire aard verblijf hier te lande toe te staan', kan niet beantwoord worden zonder in te gaan op de door B aangevoerde reden om hier te willen blijven: zijn relatie met C. In de enkele alinea die de ACV aan de klemmende redenen wijdt, wordt met geen woord gerept over de beweerde relatie. Aldus gaat de ACV geheel voorbij aan de vraag of B's reden 'van humanitaire aard' is en zo ja, of zij 'klemmend' is. Nu de ACV geen belangstelling toont voor dit aspect van de zaak, is het des te wranger om te moeten lezen dat zij wel meent te weten hoe B en C hun relatie in Marokko vorm zouden kunnen geven. Dat zou 'mede gelet op het leeftijdsverschil' op zo'n manier kunnen dat 'moeilijkheden zich niet hoeven voordoen'. Wat precies bedoeld wordt, is niet duidelijk, maar het heeft er alle schijn van dat de ACV zegt dat homo's zich niet druk hoeven te maken over discriminatie, omdat ze zich toch onzichtbaar kunnen maken.

## 2. Gezinsleven

De ACV toont zich bereid er vanuit te gaan dat B en C 'gezinsleven' hebben in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Dat is in overeenstemming met de Nederlandse jurisprudentie<sup>1</sup>, die op dit punt ruimhartiger is dan de Europese Commissie voor de rechten van de mens. Volgens de Commissie vallen homoseksuele relaties niet onder 'family life'<sup>2</sup>, maar slechts onder 'private life'<sup>3</sup>.

Maar, zoals een beroep op privé-leven voor homo- en lesbische paren bij de Commissie vrijwel nooit wat oplevert doordat de Commissie simpelweg ontkent dat er sprake is van een inmenging in dat privé-leven<sup>4</sup>, zo stelt de ACV dat er in dit geval geen inmenging is in het gezinsleven van B en C. Nu is ook het Europese Hof voor de rechten van de mens (dat impliciet geciteerd wordt door de ACV) zeer terughoudend in het aannemen van een inmenging in gevallen dat aan een echtgenoot of partner verblijf is ontzegd.<sup>5</sup> Er moeten bijzondere omstandigheden zijn, wil van een inmenging kunnen worden gesproken. Soms zal echter juist het homoseksuele (althans gelijkgeslachtelijke) karakter van de relatie als bijzondere omstandigheid moeten worden aangemerkt.<sup>6</sup> Nederland behoort tot de weinige landen waar gelijkgeslachtelijke partners min of meer ongestoord samen kunnen leven. Het aantal landen waar het mogelijk is om een verblijfsvergunning te verkrijgen op grond van een homoseksuele relatie is nog geringer.<sup>7</sup> De ACV meent dat er voor B en C 'op zich zelf geen beletsel is het gezinsleven uit te oefenen in Marokko'. Zonder nadere onderbouwing omtrent het Marokkaanse vreemdelingenbeleid en omtrent de positie van gelijkgeslachtelijke paren in Marokko, is die bewering niet meer waard dan een slag in de lucht. Dat Marokko bij sommige homomannen een populaire vakantiebestemming is, wil nog niet zeggen dat men daar min of meer ongestoord als mannenpaar zou kunnen leven.<sup>8</sup>

Ter onderbouwing van haar oordeel dat er geen inmenging is gepleegd in het gezinsleven van B en C, voert de ACV verder enkele argumenten aan die wel een echo vormen van Straatsburgse jurisprudentie, maar die in de Nederlandse verhoudingen nauwelijks als een draagkrachtige motivering kunnen worden beschouwd. Dat B naar Nederland is gekomen om te studeren, zegt niets over de vraag of zijn gedwongen vertrek meer dan vier jaar later al dan niet een inmenging is in zijn inmiddels ontstane gezinsleven. En dat B en C hadden moeten en kunnen beseffen dat B 'gelet op het ter zake gevoerde beleid' in beginsel geen aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning, is betwistbaar. Zij hebben elkaar immers ontmoet kort nadat homodiscriminatie (onder meer 'in de uitoefening van een ambt') strafbaar was geworden.<sup>9</sup> En in de maand van hun ontmoeting maakte het kabinet bekend wetgeving te gaan voorbereiden ter invoering van partnerschapsregistratie, onder

meer voor homoparen, met grotendeels dezelfde rechtsgevolgen als het huwelijk.<sup>10</sup> Tenslotte wordt wel verwezen naar de nog bestaande wortels van B in Marokko, maar wordt gezweven over de wortels van C in Nederland.

## 3. Onderscheid

Na haar beschouwingen over artikel 8 EVRM, komt de ACV vreemd genoeg niet met een beschouwing over het discriminatieverbod van artikel 14 EVRM. (Heeft de advocaat hier een steek laten vallen?) Enige toetsing aan het gelijkheidsbeginsel vormt echter wel de hoofdmoot van het advies. Helaas gebeurt dit slechts achter een waas van bestuursrechtelijke leerstukken, en niet (tevens) aan de hand van het heldere toetsingskader dat in Straatsburg is ontwikkeld voor artikel 14.<sup>11</sup>

Dat we te maken hebben met ongelijke behandeling van gelijke gevallen is evident.<sup>12</sup> Als B en C gehuwd waren, dan zou C's inkomen niet te laag zijn geweest voor toekenning van een verblijfsvergunning aan B. Dat B en C niet gehuwd zijn, is iets waar zij gezien hun geslacht niets aan kunnen doen. Zij hebben zelfs enige moeite gedaan om de huwelijkse rechtsgevolgen na te bootsen. (Niet genoeg, zegt de ACV, want ze hebben 'geen invulling' gegeven aan de onderhoudsplicht. Foutje van de notaris? Bovendien zouden ze geen aanspraak van B op het pensioen van C in de samenlevingsovereenkomst hebben opgenomen. Dat is geen relevant argument, want ook gehuwden hebben lang niet altijd aanspraak op elkaars pensioen, bijvoorbeeld wegens huwelijkse voorwaarden. En C heeft blijkens de stukken slechts AOW.) Het komt erop neer dat het beleid onderscheid maakt tussen paren van gelijk geslacht en paren van verschillend geslacht. Alleen laatstgenoemden kunnen door te huwen al bij een geringer inkomen van de Nederlandse partner hun buitenlandse partner een verblijfsvergunning bezorgen. Dat is onderscheid op grond van geslacht en op grond van seksuele gerichtheid.<sup>13</sup> Behoudens *objectieve en redelijke rechtvaardiging* is dergelijk onderscheid in Nederland verboden.<sup>14</sup> Terecht gaat de ACV dan ook vooral in op de rechtvaardiging van het omstreden onderscheid. Bij de toetsing aan een verdragsrechtelijk discriminatieverbod moet men volgens artikel 94 van de Grondwet nagaan of het aangevochten onderscheid *in concreto* gerechtvaardigd is.<sup>15</sup> En bij de toetsing aan artikel 14 EVRM dient men daarbij onder meer na te gaan of er sprake is van *evenredigheid* tussen doel en middel.<sup>16</sup>

## 4. Ongerechtvaardigd onderscheid

a. De staatssecretaris heeft, na uitvoerig overleg met het parlement, nog in 1993 uitdrukkelijk besloten om huwelijkse en niet-huwelijkse relaties niet gelijk te stellen wat betreft het middelenvereiste. Deze verse democratische steun voor het onderscheid betekent inderdaad dat niet lichtvaardig geconcludeerd mag worden tot verboden discriminatie. Een objectieve en

redelijke rechtvaardiging voor het onderscheid is hiermee echter nog niet gegeven.

b. Het in abstracto gemaakte onderscheid is, ook indien het gaat om ongehuwde partners van hetzelfde geslacht, rechtmatig geoordeeld door de Afdeling Rechtspraak Raad van State, vervolgens door de Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, en ook eenmaal door de fungerend president van Rechtbank Den Haag. Dat was inderdaad de vaste jurisprudentie. Inmiddels zijn de bevoegde rechters van Rechtbank Den Haag echter omgegaan.<sup>17</sup> Al ten minste vier maal hebben zij geoordeeld dat het onderscheid ten aanzien van gelijkgeslachtelijke partners ongerechtvaardigd is.<sup>18</sup>

c. Ook in het Europese Gemeenschapsrecht wordt inzake verblijfsrechten onderscheid gemaakt tussen gehuwde en ongehuwde partners.

Ook dit kan het gewraakte onderscheid in Nederland niet rechtvaardigen. Het Nederlandse recht onderscheidt zich juist van het EG-recht, doordat het op vele terreinen wél ongehuwd samenwonen erkent. Bovendien kent de Nederlandse rechtsorde al diverse uitdrukkelijke verbodsbepalingen ten aanzien van homodiscriminatie en het EG-recht (nog) niet.

d. Het toekennen van de rechtsgevolgen van het huwelijk aan andere twee-relaties zou slechts kunnen geschieden door wetswijziging, een dergelijke wetswijziging zou in voorbereiding zijn<sup>19</sup>, en het desbetreffende wetsvoorstel zou alleen 'een thans niet terzake doende uitzondering' bevatten.<sup>20</sup>

Hier vergist de ACV zich in drie opzichten. In de eerste plaats is de vermindering van het middelenvereiste voor bepaalde categorieën gehuwden een rechtsgevolg van het huwelijk dat *niet* in de wet vastligt, maar in de Vreemdelingencirculaire. Wetswijziging is dus niet nodig. Bovendien voorziet het aanhangige wetsvoorstel ook niet in een wijziging van de Vreemdelingencirculaire (in artikel V is slechts sprake van 'wilsbeschikkingen, statuten, reglementen en overeenkomsten'). En in de derde plaats bevat het wetsvoorstel ook een voor gevallen als het onderhavige hoogst relevante uitzondering op de gelijkstelling van huwelijk en geregistreerd partnerschap. Volgens het voorgestelde artikel 1:80a BW zal een vreemdeling slechts geregistreerd partnerschap mogen aangaan indien hij of zij 'een rechtsgeldige verblijfstitel' bezit. In dit geval zou dat betekenen dat B bijvoorbeeld eerst toelating moet zoeken als (ongeregistreerd) partner. Het wetsvoorstel in zijn huidige vorm doet dus niets af aan het feit dat alleen voor gehuwde hetero-partners lagere middelenvereisten gelden.

e. Een van de rechtsgevolgen van het huwelijk is dat na scheiding de onderhoudsplicht voortduurt, en dat de Sociale Dienst bijstand, verleend aan de ene (ex-)echtge-

noot, (soms) kan en moet verhalen op de andere. Zo kan niet alleen de Nederlandse partner worden aangesproken, maar omgekeerd ook de vreemdeling. Een dergelijk verhaalsrecht ontbreekt in geval van een niet-huwelijkse relatie.

Vooral hier is toetsing *in concreto* nodig. In dit geval ontvangt de Nederlandse partner C (individuele) AOW. Ook in geval van een huwelijk met B zou er dus vrijwel geen draagkracht zijn waarop iets te verhalen is. (Volgens de ACV zou dit niet van belang zijn, maar waarom blijft geheel onduidelijk.) Mocht er wel wat te halen zijn bij C, dan zou de bijstand verhaald kunnen worden op grond van de door C te ondertekenen garantverklaring.<sup>21</sup>

Bovendien zal een AOW-gerechtigde normaal gesproken geen recht op bijstand hebben. Dus ook voor een omgekeerd verhaal van aan C verleende bijstand op B, zal vermoedelijk nooit aanleiding zijn. En tenslotte worden B en C in dit geval door toepassing van het hoge middelenvereiste onevenredig zwaar getroffen. Juist omdat C al boven de 65 is, zal het voor hem vrijwel onmogelijk zijn alsnog voldoende inkomen te verwerven om B een verblijfsvergunning te verschaffen. Onverkorte toepassing van het beleid zet dus een vrijwel definitieve streep door het gezinsleven van twee mannen, die dat als zij man en vrouw waren geweest zonder problemen in Nederland hadden kunnen uitoefenen.

Kortom, bij gebreke aan een overtuigende rechtvaardiging voor het onderscheid dat gemaakt wordt ten nadele van (deze) gehuwden van hetzelfde geslacht, is er sprake van verboden discriminatie op grond van geslacht en seksuele gerichtheid.<sup>22</sup>

Kees Waaldijk

Studie- en Informatiecentrum

Mensenrechten, Universiteit Utrecht

1. Hoge Raad, 19 oktober 1990, NJ 1992, 129, Afdeling Rechtspraak Raad van State, 5 oktober 1993, AB Kort 1993, 1117
2. Zie onder meer haar beslissingen inzake *X and Y v the United Kingdom*, No 9369/81, 3 mei 1983, D&R 32, p 220, *C and L M v the United Kingdom*, No 14753/89, 9 oktober 1989
3. Beslissingen inzake *B v the United Kingdom*, No 16196/90, 10 februari 1990, D&R 64, p 278, *Keikhoven v Nederland*, No 15666/89, 19 mei 1992, *W J and D P v the United Kingdom*, No 12513/86, 13 juli 1987, *Simpson v the United Kingdom*, No 11716/85, 14 mei 1986, D&R 47, p 274
4. Zie de zes genoemde beslissingen, daarover Robert Wintemute, *Sexual Orientation and Human Rights*, Oxford, Clarendon 1995, p 103-105, en mijn artikel 'Free Movement of Same-Sex Partners' in *3 Maastricht Journal of European and Comparative Law* 1996, p 282-285
5. Zie onder meer het arrest van 28 mei 1985, *Abdulaziz*, A 94, par 68
6. Aldus P van Dijk, 'The Treatment of Homosexuals under the European Convention on Human Rights', in K Waaldijk en A Clapham (eds.), *Homosexuality a European Community issue*, Dordrecht, Martinus Nijhoff 1993, p 191-192
7. De *International Lesbian and Gay Association* noemt naast Nederland, Denemarken, Noorwegen en Zweden alleen Nieuw Zeeland en Australië. In

Canada en het Verenigd Koninkrijk zou het incidenteel ook mogelijk zijn (*ILGA Annual Report 1996*, Brussel 1996)

8. 'Homosexual behavior is illegal ( ) and can be prosecuted ( ) Some male foreigners settle temporarily or permanently in Moroccan cities, because of the possibility of homosexual contacts. Assaults against tourists have become more common. There is no visible social support for gay and lesbian rights.' Aldus Rob Tielman en Hans Hammelburg, 'World Survey on the Social and Legal Position of Gays and Lesbians', in A Hendriks e a (red.), *The Third Pink Book*, Buffalo, New York, Prometheus 1993, p 306-307
9. Deze wijziging van artikel 429quater Wetboek van Strafrecht trad in werking op 1 februari 1992
10. Kabinetsstandpunt over het advies van de Commissie voor de toetsing van wetgevingsprojecten inzake leefvormen, TK 1992-1993, 22 700, nr 3, p 5
11. P van Dijk en G J H van Hoof, *De Europese Conventie in theorie en praktijk*, de de druk, Nijmegen 1990, p 594
12. Volgens mij is het dan ook niet nodig een geval als dit te beslissen met de andere kant van het antis-totetische gelijkheidsbeginsel, inhoudende dat ongelijke gevallen ongelijk behandeld moeten worden naar de mate van hun ongelijkheid, nog afgezien van de vraag of dat wel tot het positieve recht behoort
13. In de zaak *Toonen v Australia* heeft het Comité voor de rechten van de mens overigens uitgesproken dat het verbod van discriminatie op grond van geslacht (in de artikelen 2 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten) mede discriminatie op grond van 'sexual orientation' omvat (31 maart 1994, CCPR/C/50/D/488/1992). In deze zaak ging het om het volledige verbod op seks tussen mannen in Tasmanie
14. Art 1 Grondwet, 429quater Wetboek van Strafrecht, 14 EVRM en 2 en 26 IVBPR
15. C A J M Kortmann, *De Grondwetsherzieningen 1983 en 1987*, tweede druk, Deventer 1987, p 278
16. EHRM, 23 juli 1968, *Belgische taal zaken*, A 6, par 10
17. T de Lange, 'Voldoende middelen van bestaan bij gezinshereniging. Een jurisprudentie-overzicht 1995/1996. Deel II', gepubliceerd in dit nummer van *Migrantenrecht*
18. Zie de in zittingsplaats Amsterdam gedane uitspraken van 24 oktober 1995, MR 1996, 4; 4 april 1996, Jurisprudentiebijlage Vreemdelingenbulletin 6 juni 1996, nr 8, 24 mei 1996, MR 1996, 136, 29 november 1996, MR 1997, 21
19. Wijziging van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek en van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in verband met opnemingsdaarvan van bepalingen voor het geregistreerd partnerschap, nader gewijzigd voorstel van wet, EK 1996-1997, 23 761, nr 157 (aangenomen in de Tweede Kamer op 19 december 1996)
20. Bedoeld zal zijn dat geregistreerd partnerschap geen afstammingsrechtelijke gevolgen zal hebben voor de kinderen van de partners
21. Dat althans wordt mogelijk geacht door de president Rechtbank Den Haag, z p Amsterdam, 24 mei 1996, MR 1996, 136 (overweging 13). Blijkens het advies van de ACV zou het beleid inzake garantverklaringen dan wel op enkele punten moeten worden gewijzigd. Dat moet dan maar
22. Overwogen kan worden om de staatssecretaris of de leden van de ACV te vervolgen wegens overtreding, in de uitoefening van hun ambt, van artikel 429quater van het Wetboek van Strafrecht

MR 1997, 51

Staatssecretaris van Justitie

13 februari 1997

no. 9411.21.0391

databanknr. 97-037

*Beslissing op bezwaarschrift; ongegrond. Aanvraag verblijf bij (homoseksuele) partner: beoordeling van primaire beslissing wanneer partner hangende behandeling bezwaarschrift overlijdt en de Rb het belang bij een positieve primaire beslissing voor betrokkene heeft vastgesteld. (1) Betrokkene kan althans voor de toekomst niet meer in bezit worden gesteld van de gevraagde verblijfsvergunning, aangezien de grondslag aan de aanvraag is komen te ontvallen.*

*(2) Wanneer er belang bestaat bij een beslissing op het bezwaar en geen belang meer bestaat bij een oordeel over de primaire beslissing is ongegrondverklaring (in plaats van niet-ontvankelijkverklaring) van het bezwaarschrift op zijn plaats. (3) Betrokkene kan weliswaar belang hebben bij in bezwaar alsnog gelegaliseerd verblijf in het verleden, maar van benadeling door een eventuele onjuiste beslissing is niet gebleken. Zie ook: MR 1997, 21.*

Vc B1; Vw 12; Vw 11; Awb 7:11 lid 1.

P.D.H., van Trinidaanse nationaliteit, verzoeker, adv. mr J. Jager, tegen de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

(...)

Bij uitspraak van 29 november 1996, verzonden op 6 januari 1997, heeft de rechtbank te Amsterdam de beslissing van 28 juni 1996 op het bezwaarschrift van P.D.H., van Trinidaanse nationaliteit, geboren op 31 december 1964, verder te noemen betrokkene, vernietigd en bepaald dat binnen acht weken na 6 januari 1997 een nieuwe beslissing op dat bezwaarschrift wordt genomen met inachtneming van de uitspraak.

Naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank wordt het volgende opgemerkt.

Ingevolge artikel 7:11 van de Algemene wet bestuursrecht dient op grondslag van het bezwaar een heroverweging van de in bezwaar bestreden beslissing plaats te vinden in relatie tot het gevraagde doel. Daarbij dient bij de heroverweging te worden uitgegaan van de feiten en omstandigheden zoals die bestaan op het moment van de beslissing op het bezwaar. Aldus gezien is van belang dat op dat moment de partner van betrokkene, anders dan ten tijde van de primaire beslissing, inmiddels was overleden, en dat in zoverre betrokkene althans voor de toekomst niet meer in het bezit kan worden gesteld van een vergunning tot verblijf onder de beperking 'verblijf bij Nederlandse partner V.'. In de door de rechtbank vernietigde beslissing is ook niet besloten tot niet-ontvanke-